

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 335

Femte Session.

108de Møde.

Løvedagen den 11te Marts.

(Forts.)

Wiborg (forts.) Hertil kommer endnu, at Adressen indeholder Personligheder, jeg vil ikke sige Ansægtelser, det vil jeg nødtigt falde det; men der er dog tillagt Personer Egenskab, som ere slette. Det forekommer mig, at der ikke er nogen Anledning dertil; vi have ikke at gjøre med at karakterisere Kongens Ministre; naar Kongen har valgt sit Ministerium, og han har vilst, at han har Tillid til det, saa er det kun en daarlig Tjeneste, vi gjøre Kongen ved at sige; vi finde ingen politisk Paalidelighed hos Ministeriet; det behøve vi heller ikke; det er til ingen Nytte at sige det. Vi kunne sige, hvad den høiarverdige Forslagsstiller har sagt, at Ministeriet ikke har villet svare der, hvor det burde have svaret, det har ikke villet sige reentud Ja eller Nei. Vi have ikke kunnet saae det til at sige klart, om det vil holde sig til de Bestemmelser, som ere Grundlaget for den hele Forfatning, og som det ikke bør gaae fra; det have vi Lov til at paatale; men, naar vi holde os til det, saa have vi iøvrigt Intet at paatale om Ministeriets politiske Paalidelighed. Det kan kun han see, som staaer over os, om de have en saadan Tankemaade, at man kan sige, de ere ikke paalidelige. Det ere vi ikke berettigede til. Jeg har sagt, at det er mod Udtrykkene, mod Formen, mod det Anstødelige og derved tillige det Skadelige i Formen, at jeg protesterer, og det skal jeg tillade mig nærmere at udvilde ved at stille et Ændringsforslag til 2den Behandling.

D. Schøler: Det var blot en Dyring

af den ærede Forslagsstiller, som har bragt mig til at gjøre en Bemærkning. Han udtalte sig nemlig med en vis Anerkendelse om Ministeriet, paa Grund af den nye Arvelov; det er det, jeg ikke kan tiltræde; thi den Mistillid, jeg har til det nærværende Ministerium, stammer fra den Dag, da det foreslog os at ophæve Kronens Arvelov, og hvad vi nu ere komne til, anseer jeg for at være Consequenterne af, at vi den Gang gif ind derpaa.

Tscherning: Dersom ingen Taler havde taget Ordet, og denne Sag var kommen til Afstemning, saaledes at blot det Spørgsmaal havde ligget for: Er det i dette Dieblit belejligt, er der rimelig Grund til, at Rigsdagen tager under alvorlig Overvejelser, om en Adresse skal indgives eller ikke, skulde jeg ikke have taget Ordet; thi jeg erkjender tilfulde, at Enhver, som staaer paa det Standpunct, hvorpaa navnlig den ærede Forslagsstiller staaer, maa finde sig opfordret, og efter de foregaaende Bestræbelser fra denne Side vil jeg endog sige, forpligtet til at gaae denne Vej. Den ærede Forslagsstiller kan ikke have gjort det Skridt, han har gjort med det modne Overlæg, som vi Alle maae forudsætte, han handler med, uden at han maae kjende alle Følger der af og vide at bære dem, og bære dem paa en Raade, der, som vi haabe, vil føre til Statens Vedste. Jeg skal erkjende, at den Form, hvorunder han har gjort dette Skridt, er ligefrem og aaben, og jeg skal lægge Vægt paa, at netop det Fortjenstfulde i Adressen er, at han reentud siger: at han tvivler om Ministeriets Paalidelighed. Dersom jeg nærede den samme Tvivl, skulde jeg stemme for Adressen, men jeg nærer ikke en saadan Tvivl; og jeg vilde derfor, dersom jeg skulde have stemt for Adressen, ikke have stemt